

[Aage Fogh.]

drejer sig om. Naar man foretager tilstrækkelige Opslag i de nødvendige Love og Bekendtgørelser, kan det nok klares — jeg mener i hvert Tilfælde at kunne klare det — men jeg tror, jeg tør garantere for, at Folk i Almindelighed ikke er besjælet af saa megen Taalmodighed, at de vil kunne klare de Lovparagraffer, den højtærede Arbejdsminister her har skrevet.

Det Resultat, jeg er kommet til, er følgende: Ud over Statstilskuddet paa de 90 pCt. plus fuld Dækning af Huslejhjælp foreslaar man nu, at der til de Kasser, som har haft et Kontingent, der andrager mindst 3 pCt. af Fagets gennemsnitlige Aarsfortjeneste, og har haft en Ledighedsprocent, der overstiger samtlige Kassers Normalledighedsprocent, yderligere ydes 75 pCt. af deres Udgift til Børnetillæg og desuden 75 pCt. af de Udgifter, der skyldes den Forskel, der er mellem Dagpengene for Forsørgere og Ikke-Forsørgere med 8 Aars Medlemsret, dog højst 1 Kr. pr. Dag. Det er ikke umiddelbart indlysende efter de foreliggende Oplysninger, hvor meget Staten derefter vil komme til at betale til de forskellige Former for Understøttelse. Jeg har prøvet paa at foretage nogle Efterregninger og mener at være kommet til det Resultat, at Huslejhjælpen vil blive refunderet med 100 pCt., at Børnetillægget vil blive refunderet alt i alt med 87 pCt., at Forsørgertillægget ligeledes bliver refunderet med 87 pCt., og de øvrige Dagpenge med ca. 47 pCt. Naar dertil kommer, at de Kasser, der er i Vanskeligheder, kan regne med et øget Statstilskud — og det er man, saa vidt jeg har forstaaet, enig om fra alle Sider er rimeligt —, saa vil det vel sige, at man alt i alt vil komme op paa et Statstilskud paa henved 60 pCt. eller noget mere.

Derfor vil jeg sige til den højtærede Arbejdsminister, at vi er villige til i Udvalget at se paa disse Ting, men jeg tror, det er uklogt at opbygge en Arbejdsløshedslov paa en saadan Maade, at almindelige Mennesker har vanskeligt ved at forstaa og vurdere den. Jeg tror, det er uklogt at opbygge den saadan, at det ikke er nogenlunde let tilgængeligt at faa Klarhed over: Hvad betaler Arbejderen og hvad betaler Staten — for det vil blot give Anledning til Mistænkeliggørelse ude omkring.

Jeg vil ogsaa gerne i samme Forbindelse

udbøde mig lidt nærmere Oplysninger om, hvordan man egentlig beregner den saakaldte aarlige Gennemsnitsfortjeneste i Fagene. Jeg ved nok, hvem der gør det, men jeg kan nævne til Begrundelse af dette mit Spørgsmaal, at ved en anden Lejlighed, da jeg havde Brug for at vide det og henvendte mig til den lokale Kasse og spurgte der, saa sagde man til mig: Ja, undskyld, vi ved det ikke, men prøv at spørge Amtsledelsen, de ved det nok. Jeg spurgte saa Amtsledelsen, og der fik jeg den samme Besked: De maa undskylde, men vi ved det ikke; vi faar Pengene sendt inde fra Hovedkontoret — jeg kan tænke mig, det var den Organisation, den højtærede Arbejdsminister var Leder af, inden han blev Minister —, vi faar nok dem, vi skal have, men paa hvilket Grundlag det udregnes, det er vi ikke bekendt med. Jeg tror afgjort, det vilde være en Fordel, om man i større Udstrækning var bekendt med, paa hvilken Maade dette aarlige Gennemsnitstal udregnes.

Derefter et Par Bemærkninger til § 15. Der er her foreslaaet nogle Ændringer af Aldersgrænsen for de Børn, hvortil der kan gives Tilskud. Jeg er i al Almindelighed Tilhænger af, at man tager vidtgaende Hensyn til Familier med Børn og er ogsaa villig til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse i Udvalget, men jeg er ikke ganske sikker paa, at den Begrundelse, man har givet for at forhøje denne Aldersgrænse til henholdsvis 18 og 15 Aar, nemlig at det er den Aldersgrænse, der er fastsat i Folkeforsikringsloven, er tilstrækkelig.

Stk. 7 og Stk. 8 omfatter Ændringer, der for det første stiller mindre Krav til Ledighedsperioden for Ydelse af Huslejhjælp og for det andet fastsætter Huslejhjælp til Ikke-Forsørgere. Vi anser det for uforsvarligt, at der skal ydes direkte Statstilskud — idet Tilskuddet refunderes med 100 pCt. — til Ikke-Forsørgere, som har Ret til et Dagpengebeløb af 8 Kr. 40 Øre. Jeg kunde i denne Forbindelse sige, at hvis den højtærede Arbejdsminister ogsaa angaaende denne Bestemmelse havde raadført sig med Folkeforsikringsloven, vilde han næppe have følt sig foranlediget til at forhøje Beløbet 8 Kr. 40 Øre med yderligere 1 Kr. eller 1 Kr. 50 Øre. Jeg tror ikke, man vil kunne komme igennem med den Opfattelse, at en enlig stillet Mand eller Kvinde, der har Ret til en